

tager det let med dette at undergive Personer, som ikke ere overbeviste om at have gjort sig skyldige i Et eller Andet, Politiets Tilsyn, naar man stoler paa, at Politiet vil vide at være human og kun at træde op, naar det er givet, at der har været Anledning dertil, ja, saa kan jeg forstaa, at man føler mindre Trang til en saadan Straffebestemmelse som den, man har i Straffelovens § 180; men naar man, som Justitsministeren har anset det for at være sin Pligt, ikke af Hensyn til Samfundet tror uden videre at kunne tilside sætte Hensynet til Individets Ret, kan man heller ikke lufte Dinene for den Betydning, den omtalte Straffebestemmelse netop har i den Retning, overhovedet at gjøre det muligt at faae de paagældende Personer ind under en saadan Kontrol, som kan anerkendes i alle Maader at være tilstrækkelig betryggende.

Quod de enkelte Bestemmelser angaar, skal jeg kun tillade mig med Hensyn til 3die Stykke af § 1 at gjøre et eret Medlem, der i Øvrigt vilde stemme imod dette 3die Stykke, opmærksom paa, at det dog forekommer mig, at der nok kan være nogen Grund til at skjelne mellem de Tilfælde, hvor et Fruentimmers uægte Barn skal sættes ud i Pleie, og de Tilfælde, hvor det ugifte Fruentimmer kan beholde Barnet. Det er jo ganske sikkert, at, naar Barnet saaledes sættes ud til Fremmede, har man en større Pligt til at vaage over, at dette Barn ikke fører Smitte med sig, end naar det bliver hjemme hos Moderen. I sidste Tilfælde, eller med andre Ord, naar Fruentimmeret ikke har nødig at ty til Fattigvæsenet, forekommer det mig virkelig, at der vil mangle al mulig Hjemmel til at undergive vedkommende Moder en Undersøgelse som den, her er Spørgsmaal om, for saa vidt en saadan Undersøgelse ikke maatte finde Hjemmel i andre Bestemmelser, navnlig i Lovforslagets §§ 1 og 2. Quod denne § 1 i Lovforslaget angaar, da er jo ganske vist det Forslag under Litra a, der er fult af Udvalgets Mindretal, en væsentlig Bestemmelse. Jeg vil med Hensyn til samme tilføie til, hvad jeg tidligere har sagt, at det jo naturligvis ikke forholder sig saaledes, som det blev udtalt af det erede Medlem for Bornholm (Sonne), at Bestemmelsen kun skulde komme til Anvendelse mod Fruentimmer, som søge Erhverv ved Utugt; der- som det forholdt sig saaledes, vilde jeg ikke have nogen videre Betænkelighed ved det gjorte Forslag. Netop af den Grund har jeg ogsaa udtalt, at jeg ikke kan have noget Væsentligt at erindre mod Forslaget under 2 Litra b, som er foreslaaet af Udvalgets Majoritet, netop fordi Forskjellen mellem a. og b. er den, at Forslaget b. vil have som Betingelse for Undersøgelsen, at det paagældende Fruentimmer med Høie kan siges at henhøre til den Klasse af Bøesener, som det erede Medlem nævnte, hvormod dette efter Forslaget under a. ikke er

givet; der er det tvivlsomt. Spørgsmaalet dreier sig med andre Ord derom, om man har Lov til at bringe en Fremgangsmaade i Anvendelse, som det erede Medlem ansaa for at være forsvaerlig ligeoverfor Fruentimmer, som søge Erhverv ved Utugt, om det er forsvaerligt at bruge den ligeoverfor Fruentimmer, om hvilke det er tvivlsomt, om de gaa ind under denne Klasse; derom dreier Striden sig. Foraaavdi det gjentagende er blevet fremhævet, at det, som var det egentlig Krænkende, var Udvarfelen, skal jeg for mit Vedkommende udtale, at Udvarfelen ganske vist kan gives paa en saadan Maade, at den bliver krænkende, saa krænkende, at den maatte kan blive ligesaa krænkende som Undersøgelsen, naar man tænker sig denne finde Sted under den mildest mulige Form; men naar man anstiller en Sammenligning, har man, synes det mig, ikke Ret til at fremstille den ene af de Ting, med Hensyn til hvilke Sammenstillingen finder Sted, i det grælleste Lys og den anden i det mildeste. Vil man forudsætte, at Politiet træder op med Moderation, ser jeg ikke, at der er Noget til Hinder for, at den Udvarfel, hvorom Talen er efter Lovforslagets § 1, gives paa en ganske anden Maade, end der er fremstillet af erede Medlemmer heri Salen. Det erede 2det Medlem for 10de Kreds (Sessen) mente i Øvrigt, at hele Bestemmelsen i a. ikke var saa farlig, idet man, som han sagde, uden Vanskelighed vil kunne erholde vedkommende Fruentimmers Samtykke til at underkaste hende denne Undersøgelse. Naar det erede Medlem gif ud herfra, fortsaar jeg ikke, at han lægger saamegen Vægt paa sit Forslag under Nr. 2 a; thi i det Dieblif, at vedkommende Fruentimmer giver sit Samtykke, bortfalder ganske sikkert det Krænkende, som der kunde være Tale om, og man vil ikke behøve en saadan Bestemmelse, som her er Spørgsmaal om; men Talen er jo netop om det andet Tilfælde, at hun ikke giver sit Samtykke, og saa er det Spørgsmaalet, om man kan tvinge hende; man kan dog ikke til Fordel herfor paaberaabe sig, at i Reglen vil hun give Samtykket. Naar i Øvrigt den erede Landsåthingsmand syntes at opholde sig noget over de Udtryk, som jeg har brugt tidligere, ved hvilke jeg søgte at hævde, at man, selv om man stod overfor Fruentimmer, der havde gjort sig skyldige i Forseelsen, som omhandles i det tredie Stykke af § 1, dog ikke var berettiget til at tilside sætte alle Hensyn overfor saadanne Fruentimmer eller krænke Følelser, som kunde være fuldstændig berettigede og hellige for dem, vil jeg kun dertil bemærke, at det erede Medlem ikke har Ret til at sætte disse Udtalelser i Forbindelse med § 1. Jeg fremhævede, idet jeg talte om tredie Stykke af den nyforeslaaede § 1, og jeg kan ikke negte, at jeg fremdeles er af samme Mening, at, da dette Stykke omfatter saa mange Fruentimmer, vil jeg — i alt Fald indtil videre, maatte mangler jeg den tilstrækkelige Sagskundskaab — ikke opgive Troen paa, at der indenfor